

Inhoud

Ontwerp omslag en binnenwerk: Tara van Munster
Fotografie: Robin de Puy
Fotografie schutblad: Anne Posthuma
Schilderij schutblad: Radana Jinek

Motto afkomstig uit een interview van 16 augustus 1992 met Susan Sontag in *Los Angeles Times* door Ellen Hopkins: ‘Susan Sontag lightens up: The “Dark Lady” of American Intellectuals Ventures from Her Lofty Terrain into the Steamy Times of an Adulteress and Her Besotted Lover’. Vertaald door Barbara Lampe.

Styling: Salimah Gablan (Angela Maas, Angélique Schmeinck, Carry Knoops, Ellen Laan, Eveline Aendekerk, Helena, Monica en Wendy Tsang, Jalila Essaïdi, Joan Vos, Lisa Mandemaker, Maite Hontelé, Margot van Schayk, Marian Spier, Marike Stellinga, Merel Westrik, Naz Kawan, Nhung Dam, Nienke Helder, Radana Jinek, Raven van Dorst, Rebecca Gomperts, Rianne Letschert, Robin de Puy, Roxeanne Hazes, Simone Weimans, Wende & Stien), Hilde van Helden (Eva Jinek, Kristien van Dillen), Roel Schagen (Laurentien en Eloise van Oranje)
Visagie & haarstyling: Sandra Govers, Daisy den Herder, Vera Dirkx, Maaïke Beijer, Georgina Hoppen en Floor Kleyne (Eva Jinek, Kristien van Dillen), Jan Fuite (Laurentien van Oranje)
Studio: Ernstige Zaken

Met dank aan:

BRON bronjewelry.com, CAES caes-store.com, CHRISTIAN WIJNANTS christianwijnants.com,
CLAES IVERSEN claesiversen.com, ELZINGA matchesfashion.com, ESSENTIËL essentiel-antwerp.com,
FABIENNE CHAPOT fabiennechapot.com, FORTE FORTE forte-forte.com,
FRENKEN frenkenfashion.com, HOEDEN M/V hoeden-mv.com, ILJA ilja.nl, KINGS OF INDIGO kingsofindigo.com,
LIESCH - JEWELRY liesch.nl, OLD HABITS DIE HARD oldhabits-diehard.com, RE-BELL re-bell.nl,
SPIJKERS EN SPIJKERS spijkersenspijkers.nl, THE MAKE themake.nl

ISBN 978 90 00 36880 8
NUR 450

© 2021 Eva Jinek, Lizzy van Hees, Veerle Weustink
© 2021 Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv, Amsterdam
Eerste druk 2021

Spectrum maakt deel uit van Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv,
Postbus 23202
1100 DS Amsterdam

www.spectrumlifestyle.nl
 Spectrum Lifestyle Boeken
 spectrumboeken

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inleiding	006
Carry Knoops-Hamburger	012
Roxeanne Hazes	019
Chahinda Ghossein-Doha	025
Lize Korpershoek	032
Marian Spier	037
Marike Stellinga	044
Wende Sniijders & Stien den Hollander	051
Merel Westrik	059
Ellen Laan	066
Raven van Dorst	074
Jalila Essaïdi	081
Angela Maas	089
Nhung Dam	097
Laurentien en Eloise van Oranje	105
Joan Vos-Bonapart	114
Angélique Schmeinck	122
Kristien van Dillen	127
Nienke Helder	135
Margot van Schayk	143
Naz Kawan	150
Rebecca Gomperts	156
Simone Weimans	164
Helena, Monica en Wendy Tsang	171
Rianne Letschert	179
Lisa Mandemaker	186
Eveline Aendekerk	192
Robin de Puy	200
Maite Hontelé	208
Radana Jinek	215
Dankwoord	224

Ik zal nooit vergeten waar ik reed toen ik op de radio hoorde dat mijn carrière voorgoed voorbij was.

Op de A44, op het stuk dat dwars door Wassenaar gaat, door de bossen met romantische oude bomen en indrukwekkende landgoederen die half verscholen liggen in het groen. Het is eigenlijk een vierbaansweg, opgedeeld in twee wegen die beide richtingen uitgaan, waar je maximaal 70 kilometer per uur mag rijden. Veel harder kan ook niet, omdat de weg daar heel nauw is, vooral door de lage betonnen afscheiding in het midden. Ook aan de andere kant is er geen mogelijkheid om uit te wijken, want een berm of vluchtstrook is er niet, slechts een klein strookje asfalt. Mocht je een auto willen inhalen, dan moet je vooral niet tegelijkertijd niezen: ruimte om een fout te maken is er niet.

Precies daar reed ik, in 2011, aan het einde van de zomer. Licht euforisch, dat weet ik ook nog, want ik was op weg naar het huis van mijn ouders in Den Haag voor een feestelijke lunch. We zouden met z'n allen vieren dat ik een spannende nieuwe baan had. Na zeven jaar als redacteur en nieuwslezer bij de NOS te hebben gewerkt, stapte ik over naar de beginnende omroep WNL. Daar ging ik doordeweeks een ochtendprogramma presenteren en op zondagochtend mijn eerste eigen talkshow met de baanbrekende titel: *Eva Jinek op Zondag*. De dag ervoor was er een persbericht verschenen waarin mijn overstap bekend werd gemaakt, dus ik was ook nog eens opgelucht dat ik er niet meer geheimzinnig over hoefde te doen.

Dit was niet de eerste keer in mijn jonge carrière dat ik een overstap maakte. Een jaar eerder zou ik namelijk ook al de NOS verlaten, toen om het actualiteitenprogramma *Nieuwsuur* te gaan presenteren. Ik was destijds 31 jaar en zou hun jongste anchor ooit worden. Ik kon niet wachten om te beginnen.

Maar vlak ná het persbericht waarin mijn overstap bekend werd gemaakt – en nog voordat ik ook maar één uitzending van *Nieuwsuur* had gepresenteerd – werd ik alweer ontslagen. De reden: mijn prille relatie met Bram Moszkowicz. Een lid van de redactieraad van *Nieuwsuur* nam me apart en hij zei: 'Je bent het liefje van Moszkowicz, en dat blijf je. Meer zal jij nooit worden.'

In mijn herinnering was ik nauwelijks in staat te reageren, zo overmand was ik door het gevoel van onrecht. Ik heb dat besluit nog proberen aan te vechten, maar het bleek een verloren zaak. Dat ik vanwege een privérelatie werd ontslagen trok mijn jarenlange, brandschone staat van dienst in twijfel, maar ook mijn gehele integriteit als journalist, en als mens. Mijn carrière, die tot

dat moment in één rechte lijn omhoog was gelopen – van de zoveelste ambitieuze stagiaire tot de jongste anchor ooit bij *Nieuwsuur* – werd in de knop gebroken, en daarmee ook mijn reputatie. Ik heb er weken niet van geslapen. Letterlijk: weken.

De hoofdredacteur van de NOS, Hans Laroes, mijn voormalige baas, bood me een terugkeer aan: terug naar mijn oude baan als nieuwslezer. Ik was woedend en teleurgesteld, maar ook werkloos, dus aanvaardde ik het aanbod van Hans dankbaar. Met een zwaar gemoed en mijn staartje tussen de benen pakte ik mijn oude werk op. Ik werd weer nieuwslezer, wat inhield dat ik ook weleens de avonddienst had en dan het nieuws van tien uur moest presenteren, samen met de presentator van *Nieuwsuur*. Dat betekende dat ik aanschoof in de studio van *Nieuwsuur*, aan de desk van *Nieuwsuur*, naast de presentator van *Nieuwsuur*, en dat ik daar in het tijdsbestek van een paar minuten de korte nieuwsberichten mocht voorlezen. Daarna moest ik weg uit de studio, om vervolgens aan het einde van de uitzending weer aan te schuiven om alleen nog even het weerbericht voor te lezen. Elke keer dat ik dat deed was ik me intens bewust van het feit dat iemand anders op de stoel zat waar ik had moeten zitten. De sfeer was ijzig en onaangenaam, en mijn trots gemangeld. Ik heb me doorlopend geschaamd. Het werd een les in nederigheid die ik niet snel zal vergeten.

Bijna een jaar lang hield ik het vol. Godzijdank hield ik het vol, omdat daardoor de gevoelens over deze nederlaag de kans kregen om weg te ebben. De woede over het onrecht van mijn ontslag, de gloeiende schaamte: ze waren er nog wel, maar langzaamaan verdwenen ze naar de achtergrond. De wond ging dicht, en ik kon mijn vinger over het litteken halen, zonder ineen te krimpen. Maakte ik al grapjes over mijn ontslag? Ik kan me dat niet herinneren, maar mezelf kennende wel, omdat het hele verhaal uiteindelijk te absurd was om er géén grappen over te maken. Bovendien: Amerikanen zeggen toch altijd dat je ten minste één keer in je leven ontslagen moet zijn om echt een grote te worden? Dat is waar. Het is óók waar dat dat alleen maar leuk is om te zeggen nadát je heel succesvol bent geworden.

Dat was ik niet.

Dus toen aan het einde van dat ellendige jaar Bert Huisjes, de baas van omroep WNL, mij opbelde en zei: 'Eva, jij bent een vogeltje in een gouden kooi, kom lekker bij ons zingen en vliegen', had ik er wel oren naar om af te spreken. Na het eerste gesprek zei ik nee. Maar Bert hield vol, liet me tekeningen zien van de studio waar ik mijn eigen talkshow zou gaan opnemen, bood me een mooi salaris en vooral een kans om definitief af te rekenen met mijn eerste mislukte overstap. Hij was zo enthousiast dat ik op het laatst zelf ook dacht dat ik een vogeltje was dat niet kon wachten om ergens anders te gaan zingen. Ik vroeg advies aan mensen die ik heel hoog had zitten, journalistieke zwaargewichten die al decennia meedraaiden. Stuk voor stuk hebben ze me op mijn hart gedrukt dat ik het vooral níét moest doen. Het was beter en vooral veiliger om bij de

nos te blijven, zeiden ze. Ik hoorde ze aan, woog hun woorden... en ging toch. Ik vond het doodeng: de baan, het in de wind slaan van al die adviezen, het opzeggen van de laatste zekerheden die ik had en het besef dat er nu geen marge was voor een tweede mislukking. Maar dat alles kon toch niet op tegen... mij. Tegen mijn wil om het te proberen.

En zo zijn we weer terug in de zomer van 2011, op die veel te krappe A44. In opperbeste stemming vanwege mijn nieuwe avontuurlijke baan onderweg naar mijn ouders, met het raampje open en de radio aan totdat ik twee bekende journalisten – één van *de Volkskrant*, de ander van NRC – in gesprek met elkaar live op de radio hoorde zeggen: ‘De overstap van Eva Jinek zie ik als een ongelooflijke vrije val van vijftien kilometer hoogte. Dit is toch verschrikkelijk... dat je van de NOS moet gaan naar zo’n bedrijfsomroepje als WNL... Dit kun je onmogelijk als promotie zien. Het is gewoon echt heel treurig... Haar zien we nooit meer terug.’*

Mijn adem stokte. Ik zag mijn knokkels wit worden, mijn handen steeds strakker om het stuur geklemd. Ik begon te zweten. Wéér die brandende schaamte. Ik durfde niet verder te luisteren, maar ik durfde ook de radio niet uit te zetten. Stoppen langs de weg was geen optie, omdat er geen afslagen en vluchtstroken waren. Zelfs even gas terugnemen om rustig op de rechterbaan te rijden totdat ik weer op adem zou zijn, zat er ook niet in. Daar was het te druk voor. En precies daarom kon ik ook niet even lekker een potje schreeuwen in de auto, omdat de andere automobilisten zo dichtbij reden dat ze dat ongetwijfeld zouden zien. Er zat he-le-maal niks anders op dan verstijfd achter het stuur rechtdoor te blijven rijden op die veel te smalle tweebaansweg, terwijl ik hoorde hoe twee mannetjes op Radio 1 het einde van mijn carrière inluidden.

En zo leerde ik op die dag – geheel tegen mijn zin – een zeer waardevolle les: met ongemak moet je soms even zitten. Ik ben iemand die de neiging heeft om weg te rennen van ongemak. Om het te negeren, te overschreeuwen, weg te drinken/koken/lachen... Had ik al drinken gezegd? Alles om het maar niet echt te hoeven voelen. Maar dat kon toen simpelweg niet. En wat bleek: ongemak is als een golf. Het trekt je mee aan je enkels zó het ijskoude water in, je gaat onderuit, je hapt naar lucht, je wordt overspoeld, het zwelt aan tot een hoge, schuimende piek... en net als je denkt dat-ie niet hoger kan, ebt hij weer weg.

Tegen de tijd dat ik bij mijn ouders was aangekomen, had ik die golf uitgezeten. Het was niet óver – het zeewier hing nog in mijn haar – maar het was ontegenzeggelijk minder heftig dan dat allereerste moment. Ik had het ongemak noodgedwongen tot mij genomen. Ik had het gevoeld, geïnternaliseerd. Ik was het vooral niet uit de weg gegaan – wat ik het liefst had gedaan – maar ik was erdoorhéén gegaan. Natuurlijk vertelde ik het verhaal aan mijn ouders, omdat je een goed verhaal nou eenmaal niet níét moet vertellen, hoe pijnlijk het voor jezelf ook is. Toen ik was uitgesproken, gaven mijn ouders mij het advies dat ze me al mijn hele leven consequent gaven: ‘Vergeet de rest. Vergeet alles wat anderen zeggen. Stop al je aandacht in wat jij doet, en zorg dat het goed is.’ Het zal niet lang geduurd hebben voordat ik alweer zin kreeg om die twee mannetjes op de radio het nakijken te geven.

En luister, voordat we verdergaan, ik weet ook wel: dit is allemaal klein bier. Klein bier omdat gedoe over je baan, welke baan dan ook, nooit in verhouding staat tot waar het echt om gaat, namelijk of je baby’s en je liefde en je familie gezond zijn. Klein bier omdat ik nooit zal verhongeren als ik ontslagen word: ik ben een rijk, wit meisje dat alle mogelijkheden van de wereld heeft gekregen. Mijn ouders hadden helemaal niets toen zij als piepjonge, politieke vluchtelingen naar Nederland kwamen, maar tegen de tijd dat ik werd geboren, hadden zij inmiddels alles voor elkaar. En het is ook allemaal klein bier omdat ik hierna nog zeker twee keer carrièretechnisch dood ben verklaard. Toen ik een latenighttalkshow ging presenteren en toen ik overstapte van de publieke omroep naar de commerciële heb ik maanden liggen marineren in ongemak, geloof me.

Maar zo kun je alles wegrelativeren, en klein bier of niet: ik geloof heilig in de troost van het delen van verhalen. Sterker nog, mijn corebusiness is het delen van verhalen. Omdat ze je bij de keel grijpen, je raken, recht in je hart. Omdat ze ons in beweging brengen, omdat ze ons dingen laten doen die we anders niet zouden durven, omdat ze ons iets vertellen over onszelf. En omdat ik weet dat ze de beste remedie zijn tegen eenzaamheid.

Maar voor mij ‘werken’ verhalen pas als ik de details ken. Als ik mijn ogen kan sluiten en het echt voor me zie, kan voelen en ruiken, die hele verzameling miniatuurtjes uit een leven die samen het grote plaatje vormen. Dan komen verhalen voor mij tot leven, en dan pas kan ik ervan leren. Dat is de reden dat ik je precies vertel waar ik was, hoe smal de weg, hoe groot mijn hoop, hoe wit mijn knokkels. Want stel dat je mij zou vragen hoe ik omga met kritiek, met weerstand, en ik zou alleen maar zeggen: ‘O, zit maar met het ongemak’, dan weet ik zeker dat je daar precies níets aan zou hebben.

Net als dat ik al mijn hele leven precies niets heb aan kale kreten als ‘stap uit je comfortzone’, ‘geluk maak je zelf’, ‘durf nee te zeggen’, en zo kan ik nog wel even doorgaan. Het zijn goedbedoelde adviezen die ontegenzeggelijk waar zijn, maar zo op zichzelf staand, betekenen ze gewoon niet zoveel. Sociale media grossieren erin: Instagramwaardige leuzen, verpakt in pastelkleuren, het liefst nog afgesloten met een hashtag zoals #girlboss. Het zijn platitudes die niets te maken hebben met de rommelige rafelranden van het leven, want die passen onmogelijk in een post op sociale media.

Een obsessie met details heb ik al mijn hele leven. Zo spel ik interviews, al van kinds af aan, altijd naarstig op zoek naar het geheim van succesvolle mensen. Op zoek naar de antwoorden waarin precies beschreven staat hoe ze ooit hun voet tussen de deur kregen, wie ze exact belden op het moment dat ze aan de grond zaten, wat je tegen jezelf zegt om iets te durven, of als je opnieuw wil beginnen als niemand meer in je gelooft. Met de jaren is het een soort fetisj geworden, maar ook een diepe overtuiging: het kan mij niet gedetailleerd en specifiek genoeg, want ik weet dat júíst in het extreem particuliere datgene zit wat universeel is: de boodschap die ons allemaal raakt, waar wij allemaal van kunnen leren.

Zo zijn de mensen in dit boek door mij bevraagd: in detail. Dus naar wat ze exact deden en dachten om te komen waar ze nu zijn. Het vraagt heel veel van je zo openhartig en kwetsbaar te

vertellen over je leven, over wat je goed hebt gedaan maar ook over wat is mislukt, waar je bang voor bent en wat je onzeker maakt. Met zo'n interview heb je veel meer te verliezen dan te winnen. Des te meer ontroert het mij dat alle mensen in dit boek bereid waren toch zo open te zijn. Dat ze mij vertrouwen met hún verhaal. Godzijdank waren er geen camera's bij, want je wil niet weten hoe vaak ik met tranen heb zitten luisteren. En ook met een lach, want ik huil dus ook als ik lach. Afijn, het gevoel dat ik heb als ik al pratend dichter bij een ander mens kom, is een sensatie zoals geen ander. Ik lééf ervoor.

En ik leef daardoor anders. *'You can't be what you can't see'* is een gevleugelde uitspraak over hoe het werkt met rolmodellen: iemand moet je voorgaan, zodat je kunt zien wat er mogelijk is. Rolmodellen helpen om anders naar jouw leven te leren kijken, naar hoe je kunt nadenken over wie je bent en wat je doet, en wie je kunt zijn voor jezelf of voor iemand anders.

Alle geïnterviewden in dit boek zijn heel succesvol, op verschillende vakgebieden en op hun eigen manieren. Hun achtergronden, levensloop en omstandigheden lijken helemaal niet op elkaar, maar nu ik ze allemaal heb gesproken en hun verhalen heb opgeschreven en overdacht, besef ik dat ze allemaal in elk geval twee dingen gemeen hebben.

Niemand in dit boek ziet of zag zichzelf ooit als slachtoffer. Zelfs onder de meest pijnlijke omstandigheden – hun eigen naderende dood, de dood van een kind – laten zij zich niet willoos overrompelen door het leven. Ze vechten altijd terug. Niemand in dit boek zegt: 'Ik heb zo'n pech, het is me allemaal overkomen, ik kan er niks aan doen.' Stuk voor stuk nemen zij het heft in handen en maken zij iets van hun levens, van hun lot.

En dat heeft weer alles te maken met de onbreekbaarheid van hun wil. Uiteindelijk is dat de grootste gemene deler van alle mensen die je in dit boek, en het volgende, zult ontmoeten. Wat er ook is gebeurd, hoe moeilijk hun start in het leven is geweest of hoe zwaar de storm was waar ze later in terechtkwamen, zij zetten door. En juist daar, na dat doorzetten, na die tanden op elkaar, de rug recht, huilen, schreeuwen en toch weer doorgaan, daar zit het onderscheidende van hun prestaties.

Dit is geen afgebakende verzameling mensen en dit is ook geen definitieve lijst. Voor alle zestig mensen die ik heb gesproken, kunnen er nog zestig, of een veelvoud daarvan, bij. De mensen in dit boek heb ik ontmoet via mijn werk, ben ik tegengekomen in mijn persoonlijke leven of zijn aangedragen door mijn onmisbare redacteurs Lizzy van Hees en Veerle Weustink, die met mij dit hele avontuur hebben beleefd. Niemand had beter aan kunnen voelen welke portretten passen bij deze eerlijke verhalen dan Robin de Puy. Haar eigen verhaal getuigt van zoveel doorzettingsvermogen dat het niet mocht ontbreken in deze verzameling.

Het was zo heerlijk om al deze mensen te spreken dat het met me aan de haal is gegaan. Steeds weer kwam er iemand bij waardoor dit boek letterlijk, fysiek, veel te omvangrijk dreigde te worden. Je moet ons tenslotte nog wel op schoot kunnen leggen om lekker te kunnen lezen!

Toen we het formaat bleken te naderen van een handgeschreven bijbel uit de middeleeuwen mét illustraties, hebben we besloten om het boek in tweeën op te delen. Voor jou ligt nu het eerste deel, deel twee volgt binnenkort.

Neem je tijd, er is geen haast of chronologie. Sommige verhalen zullen nu bij jou passen, andere zullen een gevoelige snaar raken verderop in je leven. Herlees de verhalen die je helpen, dat doe ik ook zo vaak. Laat hun wilskracht jouw vuurtje aanwakkeren, zoals ze dat bij mij hebben gedaan. Blijf dromen, en droom groot. Dat doen zij (en ikzelf) ook.

Eva

Carry Knoops-Hamburger

ADVOCAAT • DIRECTEUR KNOOPS ADVOCATEN

Het was een doodgewone talkshowdag toen mijn geweldige redacteur Nouschka mij het dossier overhandigde van Carry en Geert-Jan Knoops. Zij zijn al zo vaak te gast geweest, dat ik ervan uitging dat ik hun achtergrond wel kon dromen. Toen Nouschka de papieren in mijn hand drukte en zei: 'Wist je dat Carry vroedvrouw is geweest?' stond ik dus wel even met mijn talkshowoortjes te klapperen.

'Ja, dat. Met baby's,' zei Nouschka. En: 'Ze heeft ook nog het conservatorium gedaan. Viool,' zei ze lachend voordat ik de woorden kon vinden om door te vragen.

Een paar uur later zat ik naast Carry in de uitzending. Natuurlijk luisterde ik aandachtig naar haar uiteenzetting van de zaak waarvoor ze was gekomen, maar in mijn achterhoofd zag ik Carry in een parallel universum. Carry in een bebloed schort die een pasgeboren baby triomfantelijk in de lucht hield. Carry in een mouwloze glitterjurk, viool onder haar kin geklemd, in extase in een concertzaal. Dit bleken de topjes van de ijsberg te zijn, want Carry is het uitzonderlijke type mens dat niet een leven lang mijmert over wat ze allemaal had kunnen doen – ze dóét het gewoon.